

[Poul Møller.]

Det er vel helt klart, at der er forskellige forbrugsmuligheder i det danske samfund, alt efter hvilket held man har haft med hensyn til boliganvisning. Den, der bor billigt, under huslejebeskyttelse og restriktioner, har naturligvis forbrugsmuligheder, som de mennesker ikke har, der bor i det meget dyre nybyggeri. Men de her foreslåede afgifter skal betales af begge grupperne, også af dem, der bor i Høje Gladsaxe, også af dem, der bor i Albertslund.

Derfor mener jeg, at det vigtigste — også for inflationsbekæmpelsen — ville være, om vi i denne samling kunne få løst det huslejepolitiske problem, og jeg vil gerne spørge den højtærede finansminister, om han ikke er enig med mig i, at en væsentlig del af efterspørgselspresset kunne dæmpes, hvis vi blev enige om en huslejepolitik. Det var jo så forjættende, at vi i foråret, da vi gik fra hinanden, i hvert fald kunne enes om retningslinjerne for den fremtidige boligpolitik; men det er, som om det er blevet ved betænkningen.

Man er stadig ikke kommet længere; man er stadig ikke kommet så langt, at vi kan skimte en løsning, og derfor vil jeg gerne sige: lad det nu ikke gå med huslejepolitikken på den måde, at man forhandler sig længere og længere bort fra hinanden, men lad os på grundlag af betænkning-udkastet og betænkningen i foråret se at blive enige om en huslejepolitik, som kan være med til at begrænse inflationsvirkningerne. Jeg vil gerne føje til, at for vor skyld kan man godt binde, reelt binde, i banker og sparekasser en del af denne husleje-forhøjelse. Skal man endelig tale om en bunden opsparing, mener jeg, at der er mere rimelighed i, at der kommer en bunden opsparing, som særlig falder på de grupper af befolkningen, der bor under huslejebeskyttelsen, end at der kommer en bunden opsparing, som skal ramme alle på grundlag af selvangivelsen.

Vi har foreslået de administrative ændringer. Det er langsigtede virkninger, vi kan få gennem en løsning af refusionsproblemet, men det er, som om regeringen ikke gør fremskridt i denne sag. Man er ikke kommet nogen vegne med den. Vi står stadig, hvor vi stod, og har stadig de meget kostbare refusionsordninger.

Så er der skatteomlægningen, proportional-skatten og sambeskatningen. Løsningen af disse problemer kunne fremme produktionslysten i samfundet. Der er opsparingsproblemerne. Hvis vi kan fremme den private opsparing, vil også dette på lang sigt have større virkning, end hvis vi forsøger at dæmpe forbruget ad tvangsmæssig vej.

Hvis man altså som sagt mener, at kreditstramningen bør lempes, vil det konservative folkepartis opfattelse være den, at det må regeringen tale med Nationalbanken og med pengeinstitutterne om. I den nuværende beskæftigelsessituation må vi være enige med vismændene i, at man kan foretage visse kreditpolitiske lempelser, uden at dette skal modsvares af afgiftsstigninger.

Til sidst skal jeg sige, at jeg altså ikke finder nogen klar motivering for disse lovforslag. Jeg synes, at trangen til at forøge statsoverskuddet til 1.800 mill. kr. på drifts- og anlægsbudgettet er umotiveret i den nuværende økonomiske situation. Jeg advarer imod, at man gennemfører disse foranstaltninger. Jeg tilråder, at vi gennemfører de langsigtede foranstaltninger, der på længere sigt, i det lange løb, kan skabe balance i vor økonomi, og jeg fraråder altså på min gruppes vegne, at det høje folketing vedtager de foreliggende lovforslag.

Baunsgaard: Den højtærede finansminister ledsagede fremsættelsen af disse lovforslag med en bemærkning om, at det var uden glæde, han fremsatte disse forslag. Jeg kunne næsten fristes til at spørge finansministeren, om han egentlig tror, at der er mange, der glæder sig over dem. Det er i hvert fald min overbevisning, at finansministeren ikke er ene om ikke at være glad.

Men der er jo nok nogle, der af andre årsager er glade. Det, der kendetegner den foreliggende situation, er jo, at vi, i hvert fald frem til debatten her, har haft ganske overordentlig svært ved i den offentlige debat overhovedet at lade de økonomiske hensyn og de økonomiske synspunkter præge debatten. Lad mig til indledning udtale et stiltfærdigt håb om, at i hvert fald i folketinget vil sagligheden brede sig så meget, at også de økonomiske hensyn og det, som denne lovgivning egentlig drejer sig om, får deres rimelige plads.

Se, forudsætningerne efter forårets af-